

Arrest

nr. 76 887 van 9 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 september 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat D. KIRSZENWORCEL verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen kwamen op 7 augustus 2008 via Lissabon het Schengengrondgebied binnen.

1.2. Op 22 augustus 2008 werden verzoekende partijen in het bezit gesteld van een aankomst-verklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 7 november 2008.

1.3. Eerste verzoekende partij legde op 27 oktober 2008 samen met de heer G. D. M. D., een Belgisch onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Rotselaar.

1.4. Op 27 oktober 2008 dienden verzoekende partijen tevens elk een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Verzoekende partijen werden op 14 april 2009 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.6. Op 3 maart 2010 verklaarde de partner van eerste verzoekende partij de wettelijke samenwoning te willen beëindigen.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 31 maart 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partijen, tot afgifte aan eerste en tweede verzoekende partij van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot afgifte aan eerste verzoekende partij van een bevel tot terugbrenging van de op dat ogenblik nog minderjarige derde verzoekende partij. Verzoekende partijen stelden tegen deze beslissingen een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.8. Via een op 22 juni 2010 gedateerd schrijven dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd te worden.

1.9. Bij arrest nummer 45 998 van 7 juli 2010 verwierp de Raad het door verzoekende partijen tegen de beslissingen van 31 maart 2010 ingestelde beroep.

1.10. Op 21 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissingen waarbij de aanvraag van elk van de verzoekende partijen om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan elk van de verzoekende partijen.

De beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoekende partij om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die haar op 10 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2010 en aanvullingen d.d. 15.11.2010 en 07.06.2011 die werd ingediend door :

[M. d. O., L. T.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Brazilië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing [is] aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar

machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De advocaat van betrokkene meent dat een verpl[ic]hte terugkeer naar het land van herkomst een schending zou uitmaken van Artikel 22 [v]an de Belgische Grondwet. Dit artikel bepaal[t] dat ieder [...] recht [heeft] op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. Welnu, deze beslissing is volledig conform de Belgische wetgeving. Bovendien wordt haar geen[s]zins een privé[-] of gezinsleven ontzegd. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen [geldt] voor het hele gezin [...] zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Wat de scholing van de nu meerderjarige kinderen betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar zij niet langer schoolplichtig zijn en betrokkene evenmin bewijzen voorlegt dat haar kinderen als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, zijn ingeschreven. Wat betreft de vertraging die betrokkene tijdens haar visumprocedure zou opgelopen hebben: dat er vertraging, zelfs onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Brazilië [...] alvorens ze voor de eerste maal naar België kwam en tussen 2006 en 2008 zou betrokkene opnieuw in Brazilië hebben verbleven. Haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De elementen van integratie (dat betrokkene sedert 08.08.2008 in België zou verblijven, werkwillig is en gewerkt heeft, een ziekteverzekering zou hebben afgesloten, een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt) behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en deze elementen worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het ten aanzien van eerste verzoekende partij genomen bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar eveneens op 10 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Art 7, 1, 2° Regelmatig verblijf verstreken."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

De beslissing waarbij de aanvraag van tweede verzoekende partij om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die haar op 10 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2010 en aanvullingen d.d. 15.11.2010 en 07.06.2011 die werd ingediend door :

[M. d. O., J.] [R.R.: ...]

nationaliteit: Brazilië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige

motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld.

De bijgevoegde verblijfskaart kan niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dien[t] te zijn.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

Het ten aanzien van tweede verzoekende partij genomen bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar eveneens op 10 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit is de vierde bestreden beslissing.

De beslissing waarbij de aanvraag van derde verzoekende partij om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard, die haar op 10 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.06.2010 en aanvullingen d.d. 15.11.2010 en 07.06.2011 die werd ingediend door :

*[M. d. O., J.] [R.R.: ...]
nationaliteit: Brazilië
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Gezien de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld.

De bijgevoegde verblijfskaart kan niet aanvaard worden als een identiteitsbewijs gezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) stelt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart dien[t] te zijn.

Dit is de vijfde bestreden beslissing.

Het ten aanzien van derde verzoekende partij genomen bevel om het grondgebied te verlaten, dat haar eveneens op 10 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort.”

Dit is de zesde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient er ambtshalve op te wijzen dat, luidens artikel 39/78 iuncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten *“van de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen enkel middel ontwikkelen met betrekking tot de tweede, vierde en zesde bestreden beslissing en evenmin uiteenzetten hoe een eventuele onwettigheid van de eerste, derde en vijfde bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede, vierde en zesde bestreden beslissing die gegrond zijn op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de op 10 november 2011 aan verzoekende partijen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste, derde en vijfde bestreden beslissing

4.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het beginsel *“volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting:

“Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekers, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekers mede te delen hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Verwerende partij baseert zich op het feite dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

In haar arrest van 27 juni 2007 (n°172.824) stelt de Raad van State immers dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en dat uit zijn uiteenzetting duidelijk moet blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat

De criteria voor regularisatie zijn niet bepaald in de wet. De verzoekers legden bewijzen voor van de buitengewone omstandigheden. (zie stuk 3)

Hierna volgen enkele voorbeelden van buitengewone omstandigheden die reeds werden weerhouden in de rechtspraak:

**een arbeidsovereenkomst gesloten van onbepaalde duur op een moment dat men (nog) legaal kon werken;*

**Studies hoger onderwijs en zelfs studies middelbaar onderwijs van de aanvrager.*

**Indien een terugkeer artikel 8 van het EVRM zou schenden*

De aanvraag 9 bis werd op 22/06/2010 ingediend, toen mevrouw [L. T. M. D. O.] legaal kon werken. De kinderen waren nog hun studies aan het voltooien. Een verplichte terugkeer naar Brazilië zou een onderbreking van hun studies betekenen. Er werd geen rekening gehouden met brief dd.15/11/2010 (zie stuk 4). [Deze] buitengewone omstandigheden werden duidelijk in hun aanvraag vermeld[d]!

In elk geval, uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die verzoekers hebben aangevoerd aangaande de gegrondheid van hun aanvraag NIET op uitgebreide wijze werden onderzocht maar dat de gemachtigde oordeelde dat deze geen aanleiding gaven tot regularisatie.

Verwerende partij meent dat de elementen van integratie (arbeidsovereenkomst, vriendenkennis en sinds 08.08.2008 in België zou verblijven) behoren tot de gegrondheid van de aanvraag”

Ten eerste waren deze elementen als buitengewone omstandigheden in hun aanvraag 9bis voorgesteld (zie 9bis aanvraag in bijlage). Ten tweede werd er geen rekening gehouden met alle elementen : De aanvraag 9 bis werd op 22/06/2010 ingediend, toen mevrouw [L. T. M. D. O.] legaal kon werken en een lopende arbeidsovereenkomst had (zie bijlage van stuk 4). De kinderen waren nog hun studies aan het voltooien. Een verplichte terugkeer naar Brazilië zou een onderbreking van hun studies betekenen. Er werd duidelijk geen rekening gehouden met brief dd. 15/11/2010 (zie stuk4).

Aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing van afwijzing in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet niet afdoende heeft gemotiveerd dient deze vernietigd te worden.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

M.a.w. is verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag niet van de juiste feitelijke gegevens uitgegaan, niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet in redelijkheid tot haar besluit is gekomen

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). [...]

Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128 424).

Verzoekende partijen verwijzen dus ook naar de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing hetzij schending van de plicht tot materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens verwijt verzoekster aan de administratieve overheid een bondig motivering te hanteren, zonder hierbij rekening te houden met een paar essentiële elementen. Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met:

- geldig arbeidscontract van verzoekster
- Toen verzoekende partij de 9bis aanvraag indiende was [J.] minderjarige (en dus wel schoolplichtige) en [J.] pas 19 jaar.
- De geldige Belgische identiteitskaart van [J.] en [J.] werd toegevoegd aan de 9bis aanvraag in bijlage (zie stuk 3 [en] stuk 5) Deze voorwaarde dient te verhinderen dat een persoon zich uitgeeft als zijnde de vreemdeling waarover reeds een administratief dossier werd opgesteld, en wiens identiteitskaart zich reeds in het administratief dossier zou bevinden. Zo werd hun identiteit en nationaliteit duidelijk bewezen. Bovendien hebben [J.] en [J.] hun geboorte akte toegevoegd (stuk 3).

De vaste rechtspraak bevestigt dat: RvV 25 november 2008, nr. 19 094. Vernietiging. De vereenzelviging van de aanvrager art. 9bis is mogelijk omdat het dossier een kopie van de identiteitskaart bevat, wat uit de bestreden beslissing blijkt.

RvV 28 mei 2009, nr. 28 074 Wanneer het administratief dossier reeds een paspoort bevat en de aanvrager van een verblijfsmachtiging een stuk overmaakt waarvan de gegevens overeenstemmen met de gegevens op dit paspoort en met andere stukken die zich bevinden in het administratief dossier, kan niet aangenomen worden dat de identiteit van de aanvrager van de verblijfsmachtiging onzeker is.

En:

CCE 30 avril 2009, n° 26 879 : Aucun des 3 modes d'identification de la circulaire du 21 juin 2007 n'a de valeur supérieure aux autres. L'OE n'a pas expliqué en quoi ce document ne permettait pas d'établir l'identité de la partie requérante.

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de staatssecretaris enige afweging heeft gemaakt met hun lange verblijf, hun geldige identiteitskaart (stuk 1 van de 9 bis aanvraag), lange relatie van mevr [L. T. M. D. O.] van meer dan 5 jaar met dhr [D.], de traagheid en fouten van de administratieve overheden die het bekomen van visa beletten, de integratie van verzoekende partijen, de tewerkstelling van mevr [L. T. M. D. O.] of met het schoollopen van haar kinderen.

Louter ten overvloede dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing overigens NIET blijkt dat alle door verzoekers opgeworpen element verder onderzocht werden en niet weerhouden konden worden in verzoekers voordeel (zoals bvb hun geldige Belgische identiteitskaart en geboorte akten).

'De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat ook op basis van de voorgelegde gegevens, een onredelijke beslissing heeft genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissingen verantwoorden.

De zorgvuldigheidsplicht vereist in deze dat de gemachtigde van de minister alvorens een negatieve beslissing te nemen, nader onderzoek verricht aangaande de in de bestreden beslissing vermelde "buitengewone omstandigheden" zonder het administratief dossier en humanitaire situatie van verzoekende partijen verder te controleren."

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"M.b.t. de bestreden beslissing van eerste verzoekster:

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat verzoekster in buitengewone omstandigheden de aanvraag om machtiging tot verblijf in België kan indienen. De verwerende partij beslist vervolgens autonoom over deze aanvraag.

Een verblijfsvergunning op basis van voornoemd artikel is een gunst, geen recht, en verzoekster dient aan te tonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag via de geëigende weg in te dienen. De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden dient te worden beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 23 juni 2010 werd ingediend en aangevuld werd op 15 november 2010 en 07 juni 2011.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat alle door verzoekster aangebrachte elementen in overweging werden genomen en beantwoord, doch onvoldoende bevonden als reden waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf voor meer dan drie maanden niet via de bevoegde diplomatiek of consulaire post zou kunnen worden ingediend.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Zoals blijkt uit de bestreden beslissing, werd immers bij correcte toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 de aanvraag onontvankelijk bevonden, waarbij gemotiveerd werd dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet via de geëigende weg zou kunnen indienen.

Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

De motivering van de bestreden beslissing is voldoende duidelijk en verwijst naar vaststaande gegevens uit het administratief dossier.

M.b.t. de bestreden beslissing van de meerderjarige kinderen van eerste verzoekster:

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste om te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat men zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager rust.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf t.a.v. de meerderjarige kinderen van verzoekster als onontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van de nationale identiteitskaart, hetzij van de motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit is het determinerend motief.

Verzoekers betwisten niet dat zij ter staving van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 geen Braziliaans paspoort of identiteitskaart voorlegden of een geldige motivering die toelaat hen vrij te stellen van deze voorwaarde.

De aanvraag werd dan ook terecht afgewezen als onontvankelijk omdat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet vervuld werd.

De verwerende partij heeft de eer te besluiten dat de bestreden beslissingen afdoende werden gemotiveerd en verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen op onredelijke of onzorgvuldige wijze werden genomen.

In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

4.3.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische

en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de eerste, derde en vijfde bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze zijn genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door eerste verzoekende partij aangehaalde elementen niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door eerste verzoekende partij aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. In de derde en vijfde bestreden beslissing wordt verder geduid dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in zoverre deze werd ingediend door tweede en derde verzoekende partij in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is, omdat bij de aanvraag geen kopie van een internationaal paspoort of van een gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart werd gevoegd en deze aanvraag evenmin een geldige motivering bevatte die toelaat hen vrij te stellen van deze voorwaarde. Deze motiveringen in rechte en in feite zijn pertinent en draagkrachtig.

In tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. In de mate dat verzoekende partijen betogen dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die in casu dient te worden beoordeeld in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vormt een uitzondering op artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dat als algemene regel voorziet dat een vreemdeling een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt wordt het een vreemdeling, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer de betrokken vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden

aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag werd ingediend door een vreemdeling die aantoonde dat hij over een identiteitsdocument beschikt of die vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Voormelde buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die toelaten te besluiten dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

In voorliggende zaak wordt, in de eerste bestreden beslissing, de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard in zoverre deze is ingediend door eerste verzoekende partij, omdat zij geen buitengewone omstandigheid heeft aangetoond.

Eerste verzoekende partij betoogt in de eerste plaats dat het gegeven dat zij op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden legaal was tewerkgesteld op basis van een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur en dat deze tewerkstelling wel degelijk diende te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid.

De Raad wijst er evenwel op dat de buitengewone omstandigheden die worden aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf door de bevoegde overheid moeten worden beoordeeld op het ogenblik van het onderzoek en niet op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de arbeidsovereenkomst van eerste verzoekende partij op 23 juni 2010 – zijnde daags na haar schrijven waarbij zij verwerende partij verzocht om te worden gemachtigd tot een verblijf – in onderling akkoord met haar werkgever werd beëindigd en dit omwille van het feit dat het verblijfsrecht van eerste verzoekende partij door de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 maart 2010 werd beëindigd. Eerste verzoekende partij ging weliswaar in beroep tegen deze laatste beslissing, doch dit beroep werd door de Raad op 7 juli 2010 verworpen. Bij schrijven van 15 november 2010 stelde eerste verzoekende partij verwerende partij ook in kennis van het gegeven dat haar arbeidsovereenkomst was beëindigd. Op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing kon verwerende partij bijgevolg enkel vaststellen dat eerste verzoekende partij niet meer was tewerkgesteld in België. De Raad wijst er ook op dat niet blijkt dat verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door in de eerste bestreden beslissing te motiveren dat het gegeven dat eerste verzoekende partij in het verleden tewerkgesteld was, net als het gegeven dat zij een vrienden- en kennissenkring in België heeft en hier sinds 8 augustus 2008 verblijft, betrekking heeft op haar integratie en bijgevolg de gegrondheid van de aanvraag betreft. De stelling van verwerende partij dat deze gegevens niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Daarnaast betoogt eerste verzoekende partij dat de scholing van haar kinderen als een buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen. De Raad merkt evenwel op dat tweede en derde verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing meerderjarig waren en dat verwerende partij ten aanzien van hen een aparte beslissing heeft genomen en op andere gronden dan het ontbreken van buitengewone omstandigheden tot de onontvankelijkheid van hun aanvraag heeft beslist. Er blijkt derhalve niet dat eerste verzoekende partij belang heeft bij dit onderdeel van haar grief. Daarenboven stelt de Raad vast dat eerste verzoekende partij niet aantoonde dat het

motief in de eerste bestreden beslissing dat tweede en derde verzoekende partij, op het ogenblik van het nemen van deze beslissing, niet langer schoolplichtig waren en dat geen bewijzen werden voorgelegd dat zij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog als volwaardige leerling waren ingeschreven aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, niet correct is. Er blijkt dan ook niet dat de bewering van eerste verzoekende partij dat een terugkeer naar het herkomstland een onderbreking van de studies van haar kinderen zou betekenen enige grond heeft.

De Raad stelt verder vast dat in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvulling die eerste verzoekende partij bij schrijven van 15 november 2010 heeft ingediend. Eerste verzoekende partij toont niet aan dat verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden met een daarin ingeroepen buitengewone omstandigheid of dat deze een incorrecte of kennelijke onredelijke beoordeling heeft gemaakt van een daarin ingeroepen buitengewone omstandigheid.

In de eerste bestreden beslissing werd ook rekening gehouden met de door eerste verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, die zij toelichtte door te verwijzen naar haar nauwe banden met de heer G. D. M. D. en naar de *'traagheid en fouten van de administratieve overheden die het bekomen van visa beletten'*. Verwerende partij motiveerde immers dat de drie verzoekende partijen de verplichting hebben om naar hun land van herkomst terug te keren, zodat er dus geen sprake is van een verbreking van familiale banden en dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Deze motivering kan, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden de heer G. D. M. D. een einde had gesteld aan de wettelijke samenwoning met eerste verzoekende partij, niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Daarnaast toont eerste verzoekende partij ook niet aan dat de motivering in de eerste bestreden beslissing dat het gegeven dat er mogelijk sprake was van een onredelijk lange vertraging bij de behandeling van haar visumaanvraag in het verleden op zich geen aanleiding geeft tot enig verblijfsrecht, incorrect of kennelijk onredelijk is.

Eerste verzoekende partij toont met haar uiteenzetting niet aan dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden. Zij maakt evenmin aannemelijk dat verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen dat de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde gegevens niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Nu verwerende partij de verblijfsaanvraag van eerste verzoekende partij onontvankelijk verklaarde omdat er geen buitengewone omstandigheden werden aangevoerd die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, diende zij de elementen die werden aangevoerd ter ondersteuning van de gegrondheid van de aanvraag niet te betrekken bij de motivering van de eerste bestreden beslissing.

In de derde en vijfde bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in zoverre deze werd ingediend door tweede en derde verzoekende partij onontvankelijk is omdat zij geen kopie van een internationaal paspoort of van een gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart voegden en de aanvraag evenmin een geldige motivering bevatte die toelaat hen vrij te stellen van de voorwaarde een identiteitsdocument voor te leggen.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat – behoudens in twee uitzonderingsgevallen waarvan niet betwist is dat deze in voorliggende zaak niet van toepassing zijn – een vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken wanneer hij een machtiging tot verblijf wenst te verkrijgen. De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat *“een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is”* en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf *“niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden”* (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33). De Raad stelt vast dat verwerende partij in de derde en vijfde bestreden beslissing op correcte wijze heeft vastgesteld dat tweede en derde verzoekende partij geen paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel en evenmin een identiteitskaart hebben voorgelegd. Door te benadrukken dat zij een kopie van een verblijfsdocument en een geboorteakte bij hun aanvraag hebben gevoegd weerleggen tweede en derde verzoekende partij voorgaande vaststelling niet en tonen zij niet aan dat verwerende partij een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip *“identiteitsbewijs”* in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat tweede en derde verzoekende partij stellen in het verleden te hebben aangetoond dat zij over een paspoort beschikten doet geen afbreuk aan het feit dat zij niet aantoonden dat zij over een dergelijk document beschikten op het ogenblik dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden. Gelet op

het risico van identiteitsusurpatie kan verwerende partij verlangen dat de vereiste identiteitsstukken bij de aanvraag om machtiging tot verblijf worden gevoegd.

Verzoekende partijen tonen geen manifeste beoordelingsfout of een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht aan.

4.3.3. Gelet op de vaststellingen die gedaan werden bij de bespreking van de vorige onderdelen kunnen verzoekende partijen ook niet gevolgd worden in hun stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel of het beginsel *“volgens het welk de administratieve overheid ertoe is gehouden bij het nemen van zijn beslissing rekening te houden met alle belangrijke gegevens”* werd geschonden.

4.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste, derde en vijfde bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekende partijen evenmin gevolgd worden waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

5. Korte debatten

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste, derde en vijfde bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede, vierde en zesde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK